

‘Er kan altijd een extra bordje bij...’

Grote gezinnen

Een huis vol. Dat was niet het beeld dat vroeger bij Annemarie (44) en Charlotte (41) opkwam als ze fantaseerden over hun toekomst. Annemarie wilde per se carrière maken en Charlotte zou helaas geen kinderen kunnen krijgen vanwege haar spina bifida. Toch zijn ze nu allebei gelukkige moeders van een heleboel kinderen.

V.l.n.r. Jim (2000), Saar (2013), mama Annemarie, Suus (2013), papa Dick met Jet (2017), Sam (2001), Guus (2009) en Julia (2003). Baby Lot moet nog geboren worden.

Annemarie is zwanger van haar achtste kindje

‘Wij zijn er allemaal voor elkaar’

“Vroeger had ik echt helemaal niks met kinderen. Ik wilde carrière maken. Ik was drieëntwintig en zat in het laatste jaar van mijn studie Management, Economie en Recht, toen ik zwanger raakte van onze oudste zoon Jim. Ook al waren Maarten en ik nog zo voorzichtig geweest. Een grote shock, maar ik wist meteen dat ik de baby wilde houden. Gelukkig dacht Maarten er hetzelfde over. Met een zes weken oude baby in mijn armen nam ik dat jaar mijn diploma in ontvangst. De baan en de leaseauto die ik vóór de

zwangerschap al geregeld had, zag ik aan mijn neus voorbijgaan. Jammer, maar ik was allang blij dat ik mijn studie had kunnen afmaken. En ik was heel verliefd op ons zoontje. Door zijn komst was werken voor mij geen optie meer. Ik wilde er helemaal voor hem zijn tot hij naar school zou gaan. Gelukkig kon dat financieel ook. Maarten had al een fulltimebaan en we hadden als student zuinig geleefd, waardoor er ook spaargeld was. Genoeg om zelfs nog een deel van ons koophuis te financieren.

En omdat we nu toch al in de luiers zaten, besloten we om voor een tweede kindje te gaan. Een jaar na Jim werd zijn broertje Sam geboren. Weer was ik helemaal verliefd. Inmiddels was drie kinderen onze droom en tot ons grote geluk kregen we twee jaar na Sam onze prachtige dochter Julia. Binnen drie jaar hadden we drie kinderen gekregen. De bedoeling was dat ik zou gaan werken, zodra Julia ook naar school ging. Maar toen het zover was, wilde ik eigenlijk niet meer. Ik verlangde naar een vierde. Maarten reageerde niet echt enthousiast. Hij had vooral praktische bezwaren, zoals het gebrek aan

ruimte in de auto. Op de achterbank paste precies drie kinderen, niet vier. Hoe moesten we dat dan gaan doen? Ik begreep zijn bezwaren wel, maar ik zag het zelf niet als een probleem. Toen Julia drie was, waren we al verhuisd naar een groter huis, dus wat betreft de ruimte thuis zat het wel goed. En we konden toch denken aan een grotere auto? Bij drie kinderen kon toch makkelijk nog een vierde? Om een lang verhaal kort te maken: ik wist Maarten te overtuigen en in 2009 werd Guus geboren. Wat voelde ik me rijk met vier mooie, gezonde kinderen. Ik genoot intens van ons prachtige gezin. Natuurlijk was het af en toe best aanpoten - en dat is het nog steeds - maar ik vond de overgang van twee naar drie kinderen veel zwaarder dan van drie naar vier. Guus ging gewoon mee in het ritme van de rest en het was heerlijk om te zien hoe hecht onze kinderen met elkaar waren. Na ongeveer vijf jaar begon het weer te kriebelen bij mij. Wat als we nog één keer voor een kindje zouden gaan? Zou dat heel veel verschil maken wat de drukte thuis betreft? We waren al vier kinderen gewend, daar paste toch ook wel een vijfde bij? We besloten ervoor te gaan en toen het raak was, bleek ik zwanger te zijn een tweeling. Wat een cadeau! Het is inmiddels zes jaar geleden dat onze meiden Saar en Suus

geboren werden. Met hun komst werd het een nog gezelligere, nog drukker boel thuis, maar inmiddels waren Maarten en ik al zo'n sterk team dat we het prima aankonden. Het hielp natuurlijk ook dat Jim, Sam en Julia toen al veertien, twaalf en tien waren en ons vaak even konden helpen. Ik denk dat dat ons gezin zo fijn maakt. Onze kinderen groeien op in groepsverband en zijn altijd behulpzaam naar elkaar. Begrijp me niet verkeerd, er is echt wel eens mot onderling thuis, maar alles wordt altijd weer goed gemaakt en over het algemeen hebben we het heel gezellig samen. Zo gezellig dat een paar jaar na de tweeling, in 2017, nummer zeven werd geboren, onze kleine Jet, de (nu nog) benjamin van de familie. Ze is inmiddels drie en iedereen is gek op haar. Het komt regelmatig voor dat ik haar even kwijt ben in huis en haar uiteindelijk gezellig boven bij haar broers op de kamer terugvindt. Zo aandoenlijk.

Inmiddels ben ik zwanger van nummer acht. In september ben ik uitgerend en we weten al dat we een dochter krijgen. We zijn er ontzettend blij mee. Gelukkig heb ik altijd goede zwangerschappen, de eerste drie maanden zijn vaak wat zwaar, maar daarna voel ik me over het algemeen goed. Nu ook. Ik heb weinig last van kwaaltjes, maar ik ben bij deze zwangerschap wel wat vermoeider dan normaal. Maar dat is misschien ook niet zo gek met zeven kinderen thuis. Gelukkig heeft dat ook zijn voordelen. Zo ga ik elke middag even een uurtje liggen en de oudere kinderen passen dan beneden op de jongsten.

Door de coronacrisis was het wel even omschakelen. Vooral toen de kinderen niet naar school konden. Normaal zijn we zelden met z'n allen tegelijk thuis, maar toen waren we plotseling de hele dag met z'n negenen. In goed overleg besloten we al snel dat alleen de kleintjes en ik beneden zouden blijven. Zo kon ik ze in een rustige omgeving thuis lesgeven en huiswerk laten maken. De oudere kinderen bleven op hun kamer en ook mijn man trok zich terug in zijn werkkamer op zolder. Op vaste tijden kwamen we dan allemaal

‘De overgang van twee naar drie kinderen was zwaarder dan van drie naar vier’

aan de keukentafel bij elkaar om even wat te drinken en vervolgens ging iedereen weer verder met waar hij of zij gebleven was. Een strakke planning, maar ik denk dat dat wel heel belangrijk is voor een groot huishouden. Er is bij ons veel structuur en regelmaat. Iedereen weet waar hij aan toe is en wat er van hem of haar wordt verwacht. Zo steken de pubers regelmatig hun handen uit de mouwen als er moet worden schoongemaakt en ook de kleintjes dragen hun steentje bij.”

BUITENWERELD

“Als ik nieuwe mensen ontmoet, krijg ik vaak de vraag of wij gelovig zijn. Waarom zouden we anders zoveel kinderen hebben? Ik moet er altijd wel om lachen. ‘Nee, we zijn niet gelovig en ja, mijn kinderen zijn allemaal van dezelfde vader,’ zeg ik dan. Met mijn slanke postuur en studieachtergrond snap ik dat ik niet voldoe aan het plaatje van een moeder met zoveel kinderen, dus ik begrijp de nieuwsgierigheid wel. Ik vind de vragen niet zo erg, maar wat ik soms wel vervelend vind, is dat sommige mensen onze kinderen als ‘zielig’ bestempelen. Ze gaan er dan maar gewoon vanuit dat de kinderen vast niet genoeg aandacht krijgen of alles moeten delen met elkaar. Dit is dus absoluut niet zo. Iedereen krijgt evenveel aandacht bij ons thuis en de grotere kinderen hebben allemaal netjes hun eigen kamer en spulletjes. Niemand is zielig of komt iets tekort. Integendeel: ik denk dat onze kinderen het zelfs beter hebben dan kinderen die bijvoorbeeld geen broers en zussen hebben. Wij zijn er allemaal voor elkaar en ik vind dat echt heel bijzonder. Daar-

naast hebben ze allemaal nog hun eigen vrienden die hier ook altijd welkom zijn. Ik vind mijn leven als thuismoeder heerlijk. Het feit dat ik niet meer aan het werk ben gegaan, vind ik echt niet zonde van mijn studie. Natuurlijk is er altijd de optie om alsnog te gaan werken, maar dan zou ik ook ongelooflijk veel van mijn kinderen moeten missen. Ze groeien al zo snel op. Vooral nu hebben ze mij nog zo hard nodig. Werken kan later altijd nog.

Omdat ik graag wil laten zien hoe het voor ons is om een groot gezin te hebben, ook in financieel opzicht, zijn we te zien in het tv-programma *Waar Doen Ze Het Van?* Hiervoor werd ons gezin een aantal weken thuis gefilmd. Het was leuk om mee te doen en ik ben benieuwd naar het resultaat. Wat ik vooral hoop over te brengen, is dat het ook anders kan als je een groot gezin hebt. Als het op tv over grote gezinnen gaat, zie je vaak een grote chaotische bende of een gezin dat zwaar gelovig is. Wij zitten daar tussenin. Je kunt ons het beste omschrijven als een gezellig, groot en gestructureerd gezin. Het kan er vaak best druk zijn, maar ik zou absoluut niet anders willen. Mijn gezin kan mij niet groot genoeg zijn en ik kan niet wachten totdat we onze nieuwste spruit mogen verwelkomen!” >

Volg Annemarie op Instagram

Op Instagram post Annemarie als @demammavan regelmatig foto's en berichtjes over haar gezin.

Volg Annemarie op televisie

Annemarie en haar gezin zijn vanaf 23 september zes weken lang te volgen in het programma *Waar doen ze het van?* (om 21.30 uur op NPO1).

Charlotte is een gelukkige moeder van zes 'Ik hoef zelf geen kind te dragen om ervan te kunnen houden'

Geboren met een spina bifida wist ik niet beter dan dat ik geen kinderen zou kunnen krijgen. Dat was ook altijd tegen me gezegd. Toch raakte ik op mijn negentiende in verwachting. Ik was verbluft, maar ook gelukkig. Na een zware zwangerschap werd mijn zoon Djimon met 36 weken geboren via een geplande keizersnede. Een prachtig jongetje dat direct mijn hart stal. Na Djimon schreef ik me in voor adoptie. Ik hoefde een kind niet zelf te dragen om ervan te kunnen houden. Sneller dan verwacht kreeg ik een kindje uit Colombia toegewezen. Helaas bleek het te ziek te zijn voor de vliegreis naar Nederland. Ik moest hem laten gaan. Adoptie hoefde voor mij toen even niet meer. Kort daarna had ik een controle bij mijn gynaecoloog, die me vertelde dat er medisch gezien voor mij inmiddels veel meer mogelijk was. Waarom gaf ik het niet nog een kans? Uiteindelijk ben ik toen dankzij vruchtbaarheidsbehandelingen nog twee keer zwanger geworden. Opnieuw waren het zware zwangerschappen, maar het was het dubbel en dwars waard. In 2003 werd mijn dochter Kyana geboren en vier jaar later mijn dochter Zinsy. Ik kon het bijna niet geloven. Tegen alle verwachtingen in was ik moeder geworden van drie geweldige kinderen. Drie weken na Zinsy's geboorte belde de Raad voor de Kinderbescherming met de vraag of ik nog steeds wilde adop-

teren. En dat wilde ik heel graag. Maar omdat ik net bevallen was, moest ik wachten tot Zinsy één jaar was, voordat ik opnieuw voor adoptie in aanmerking kwam. Ik besloot om voor Amerika te gaan en mocht na de intake een fotoboek van mij en mijn kinderen maken. Hierin schreef ik mijn levensverhaal en hoe ik over opvoeden dacht. Ook gaf ik aan dat ik een open adoptie wilde, zodat mijn kinderen altijd hun biologische ouders konden opzoeken. Voordat ik het wist, werd ik uitgekozen door een vrouw die net twaalf weken zwanger was en haar kindje wilde afstaan. We kregen intensief mailcontact en het klikte. Ik voelde vooral veel respect voor deze vrouw. Ze wist dat ze niet voor haar kindje kon zorgen en zocht daarom iemand die dat wel kon."

JOSHUA

"Op een warme zomerdag in 2009 kreeg ik een mail dat ze naar het ziekenhuis ging om te bevallen. Zo vreemd. Al die maanden was ik als het ware ook in verwachting geweest en nu zou mijn kind aan de andere kant van de wereld geboren worden. Zes uur later kreeg ik een mail dat Joshua er was, gezond en wel. In de bijlage zat een foto van een klein baby'tje gehuld in een hoop doeken. Mijn kind waar ik al zoveel van hield. Hoewel ik blij was, was ik ook óp van de zenuwen. In Amerika hebben

V.l.n.r. Joshua (2009), Zinsy (2007), River (2012), Mama Charlotte, Kylana (2003) en Jeremiah (2013). De oudste zoon Djimon (1998) staat niet op de foto.

moeders drie dagen bedenktijd voordat ze hun baby officieel kunnen afstaan. Wat als Joshua's moeder zich ineens bedacht? Ik zou het zeker begrijpen. Na drie lange dagen kreeg ik het bericht dat er officieel afstand van Joshua was gedaan. Hij werd overgebracht naar een kindertehuis en na nog eens twee weken wachten kon ik eindelijk naar Amerika. Samen met mijn drie kinderen van elf, zes en twee, een tas babyspullen én een lege Max-Cosi stapte ik op het vliegtuig. Ik betrok de kinderen overal bij. Voor hen was het niet raar dat ze er 'opeens' een nieuw broertje bij kregen. Ze waren net als ik verliefd op hem geworden vanaf het moment dat we hoorden dat hij bij ons kwam wonen. Ze konden niet wachten om hem te ontmoeten. Het moment dat ik Joshua voor het eerst in mijn armen kreeg, was onbeschrijflijk. Hij was zo klein en lief, ik voelde direct een grote, onvoorwaardelijke liefde voor hem. Het was alsof ik net bevallen was, maar

dan geestelijk. Ik zat op een roze wolk in mijn kraamweek, maar ik besepte ook dat er ergens een moeder rondliep zonder kind. Ik voelde me ook een beetje schuldig. Haar verdriet was mijn geluk. Hoe wrang kan het leven soms zijn?

Nu, elf jaar later, heb ik nog steeds contact met Joshua's moeder. Dat vind ik fijn, voor ons alledrie. Ik houd van haar, maar zie ook dat zij niet in staat is om een kindje op te voeden. Het was mooi om te zien hoe makkelijk Joshua in ons gezin werd opgenomen. Alsof hij er altijd al was geweest. De Raad voor de Kinderbescherming kwam twee keer langs om te kijken hoe het met hem ging en na een tijdje kwam de vraag of ik in de toekomst nog meer kinderen wilde adopteren. Ik zei direct ja en in 2012 kwam River op mijn pad. Haar moeder woonde ook in Amerika en was zwanger toen ze een goed thuis zocht voor haar dochtertje.

Als drugsverslaafde leidde ze een zwaar leven, waarin een baby niet paste. Ze koos mij uit als adoptiemoeder. Ik was ontdaan door haar verhaal en voelde meteen dat ik haar wilde helpen.

Ook bij River was het liefde op het eerste gezicht. Ze was een prachtige baby, die helaas zwaar verslaafd ter wereld kwam. Dit vond ik moeilijk om te zien, maar ik was vastberaden om haar te helpen. Gelukkig kwam het uiteindelijk goed met River. Als je haar nu ziet, zou je niet denken dat ze zo'n moeilijke start heeft gehad.

Nu was mijn gezin compleet. Ik was blij met Joshua en River, maar alle adoptieprocedures waren ook zwaar en emotioneel geweest. Het was goed zo. Ik genoot intens van mijn vijf fantastische kinderen.

Tot ik een berichtje van Rivers moeder kreeg dat ze opnieuw zwanger was. Ze schaamde zich, maar wilde graag weten of ik ook dit kindje wilde opnemen. Hoewel ik net alle babyspullen had weggedaan, hoefde ik er geen seconde over na te denken. Ik hield van River. Natuurlijk wilde ik haar broertje of zusje ook een goed thuis geven. Naarmate de zwangerschap vorderde, bleek er met het jongetje van alles mis te zijn, maar dat maakte mij niks uit, hij zat al in mijn hart en ik wilde hoe dan ook voor hem zorgen.

Een paar maanden later was Rivers moeder opeens spoorloos. Wat ik ook probeerde, ik kreeg geen contact meer met haar. Ik had geen idee hoe het met haar en de baby ging. Om onszelf te beschermen tegen teleurstelling en verdriet besloot ik thuis niet veel voor te bereiden. De kans was groot dat het niet zou doorgaan. Maar toen kreeg ik op 13 december 2013 plotseling een appje van Rivers moeder. Ze was in het ziekenhuis en vroeg of ik nog wilde zorgen voor de baby, want dan ging ze op dat moment persen. Opeens kreeg ik een foto en tot mijn schrik was hij er al half uit. Compleet overdonderd zei ik dat ik hem zeker nog wilde adopteren. Ondertussen was ik in alle staten. Mijn

kind werd geboren en ik had geen idee. Hoe was het met zijn gezondheid? Opnieuw moest ik geduldig zijn. Direct na zijn geboorte werd hij door de artsen onderzocht en pas na alle uitslagen kon ik alles gaan regelen. Tot mijn grote opluchting én verbazing bleek Jeremiah niet zo ernstig ziek te zijn als gedacht. Hij had wel wat lichamelijke afwijkingen, maar minder erg dan wat er in het ziekenhuisrapport had gestaan. Waarschijnlijk was het dossier verwisseld met dat van een ander kindje. Net als River werd Jeremiah wel verslaafd geboren. Toen ik hem ophaalde, sloot ik ook hem meteen in mijn hart."

GEZEGEND

"Jeremiah was net twee, toen zijn moeder weer zwanger was van een zontje. Of ik hem misschien ook wilde adopteren? Daar hoefde ik niet over na te denken. Thuis bereidde ik alles voor en zette ik al het papierwerk in gang. Je kunt je afvragen waarom deze vrouw steeds kinderen krijgt - vóór River, Jeremiah en Jesiah heeft ze ook al kinderen afgestaan - maar zo simpel ligt het niet. Ze wil heel graag gesteriliseerd worden, maar de dokter wil haar daarbij niet helpen. Voor haar is het elke keer zo verschrikkelijk verdrietig om haar kindje te moeten afstaan. Ik zal altijd contact met haar en met Joshua's moeder blijven houden. Zij hebben hun kinderen overgedragen aan mij en alleen al daarom hebben zij een speciaal plekje in mijn hart.

Maar toen gebeurde er iets wat ik totaal niet had verwacht: twee dagen na zijn geboorte overleed Jesiah plotseling. Vreselijk! In mijn hart was ik al zijn moeder, maar ik zou nooit voor hem kunnen zorgen. Inmiddels is dit alweer drie jaar geleden, maar ik draag hem overal met me mee. Daarnaast ben ik dankbaar voor mijn andere kinderen. Ze zijn me allemaal even lief, dankzij hen voel ik me een gezegend mens!" ■

Volg Charlotte op Instagram

Regelmatig post Charlotte foto's en berichtjes als @come.on.lets.do.this